

Arrest

**nr. 207 205 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1993.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 november 2015 en dient op 5 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 13 februari 2017 en 25 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 7 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Parachi, gelegen in het district Paghman in de provincie Kabul. U bent Tadjik van etnische origine. U beweert dat u op zestienjarige leeftijd bent vertrokken uit Afghanistan en dat u tot de tiende graad naar school bent gegaan. U woonde in Afghanistan samen met uw ouders, uw broers en uw zussen.

Toen u school liep in de tiende graad, ontving uw vader drie berichten op zijn GSM, waarin geschreven stond dat zijn dochter veel buitenging en moest stoppen met haar studies. U gaf geen gevolg aan deze berichten, ondanks het feit dat ook uw broers u aanspoorden om te stoppen met school. Na deze drie berichten ontving uw familie in mizan Afghaanse kalender (AK), september/oktober Gregoriaanse kalender (GK), een anonieme brief. In deze brief werd er gedreigd dat ze u zouden meenemen. Sinds deze brief ging u niet meer buiten en bleef u gedurende twee tot drie maand thuis. Op dat moment bleek dat uw zus Samira en haar echtgenoot ook problemen kenden, en dat ze hadden beslist het land uit te vluchten. Aangezien uw familie zag dat u echt wel naar school wou en u geen meisje was om thuis te zitten, beslisten ze dat het voor u beter was om samen met uw zus en schoonbroer te vertrekken.

U kwam na een reis van anderhalve maand aan in België op 1 november 2015, samen met uw zus S. N. (...) (O.V. (...)) en uw schoonbroer M. Z. N. (...) (O.V. (...)), waarna u asiel aanvraag op 6 november 2015.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u thuis zal opgesloten worden en dat u misschien zal gedood worden.

U legt ter staving van uw asielmotieven uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) neer, vergezeld van een Engelse vertaling.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 18 maart 2016 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat hoewel u zich op 6 november 2015 16,7 jaar oud verklaarde u op datum van 10 februari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 23,11 jaar met een standaarddeviatie van 2,07 een goede inschatting is. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Gezien het grote verschil tussen uw opgegeven en uw werkelijke leeftijd dient er vastgesteld te worden dat u door uw poging om u zo'n acht jaar jonger uit te geven dan u in werkelijkheid bent duidelijk geeft gepoogd de asielinstanties in hun beoordeling van uw asielaanvraag te misleiden. Of u 16 jaar dan wel 23 jaar oud bent bepaalt immers in grote mate uw levensomstandigheden, die het kader vormen voor uw asielrelaas. Geconfronteerd met het dit leeftijdsverschil blijft u echter bij uw vorige verklaringen (gehoorverslag CGVS, S. S. (...) II, dd. 25 september 2017, p. 3).

U beweert dat uw profiel van schoolgaand meisje aan de basis ligt van uw problemen in Afghanistan. U zegt dat u op de leeftijd van vijf tot zes jaar bent gestart naar school te gaan, en dat u op het moment dat uw problemen zijn gestart les volgde in de tiende graad (CGVS II, p. 4,7). Echter, aangezien u duidelijk ouder bent dan de leeftijd die u zichzelf aanmeet, is het niet geloofwaardig dat u voor uw vertrek uit Afghanistan een schoolgaand meisje was dat les volgde in de tiende graad, en kunnen bijgevolg ook uw vervolgingsfeiten die gelinkt zijn aan uw profiel niet als geloofwaardig beschouwd worden.

Los daarvan kunnen er ook vragen gesteld worden bij de reactie van uw familie en uzelf op deze verschillende berichten en uw gebrek aan kennis van de bedreigingen die uw leven zouden veranderen. Het is immers merkwaardig dat u deze berichten, die u persoonlijk aanbelangden, niet zelf heeft gelezen (CGVS II, p. 7-8), en u er bijgevolg ook niet in slaagt om de inhoud van deze bedreigingen te reconstrueren. Indien u werkelijk verschillende keren persoonlijk bedreigd wordt, mag er verwacht worden dat u toch ook de inhoud kent van deze verschillende bedreigingen. Bovendien heeft u zich ook op geen enkel moment afgevraagd of deze berichten telkens van dezelfde persoon, en bijgevolg van hetzelfde telefoonnummer kwamen of niet (CGVS II, p. 9). Indien u effectief bedreigd zou geweest zijn via sms berichten, dan zou het logisch zijn dat u toch onderzoek zou hebben verricht naar het nummer waar deze berichten vandaan kwamen. Het feit dat u blijkbaar zelfs geen idee heeft of deze verschillende bedreigingen van één en dezelfde nummer kwamen of van verschillende nummers, aangezien u dit niet zou hebben nagevraagd (CGVS II, p. 9), maken het bijgevolg weinig geloofwaardig dat u effectief telefonisch bedreigd bent geweest.

Daarenboven legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de bedreigingen die jullie ontvingen. Zo vertelt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u bedreigd werd door de taliban. De taliban zei aan de telefoon aan uw vader "we gaan je dochter ontvoeren" zo liet u optekenen (Vragenlijst CGVS punt 4 en 5). Hoewel u bij de DVZ de taliban ondubbelzinnig aanwees als vervolgende partij vertelt u bij het CGVS dat u niet weet wie de berichten en de brief stuurde (CGVS II p.11; CGVS I p.5). Van de brief die u op het CGVS aanwijst als de reden voor het stopzetten van uw studies en als uw directe vluchtaanleiding is bij de DVZ geen spoor terug te vinden (CGVS II p.9,10; Vragenlijst CGVS punt 5). Hoewel u bij de DVZ expliciet gevraagd werd alle feiten op te sommen die geleid hebben tot uw vertrek uit Afghanistan laat u vreemd genoeg de doorslaggevende bedreiging achterwege. Bovenstaande vaststellingen halen het geloof in uw asielrelaas verder onderuit.

Daarnaast vertelt u dat uw familie nam deze bedreigingen immers niet serieus en zelf bleef u naar school gaan (CGVS II, p. 7). Gevraagd waarom uw vader deze berichten niet serieus nam, blijkt u zich ook duidelijk deze vraag niet gesteld te hebben (CGVS II, p. 7-8), en ook uw moeder liet u duidelijk verder naar school gaan, aangezien ze u steunde (CGVS II, p. 9). Gevraagd welke maatregelen uw familie heeft genomen om hun schoolgaande dochter in veiligheid te brengen, haalt u enkel de schouders op en antwoordt u 'niets'. Zelf beweert u dat u teleurgesteld was, maar dat u wel nog steeds af en toe naar school te ging (CGVS II, p. 9). Uw weinig doorleefde verklaringen over de reactie van uzelf en uw familieleden op de verschillende bedreigingen, maken het bijgevolg weinig waarschijnlijk dat u effectief meermaals bedreigd bent geweest omwille van het feit dat u als meisje school liep.

Bovendien kan er ook geen geloof worden gehecht aan de dreigbrief die uw familie heeft ontvangen. Vooreerst is het opmerkelijk dat het op geen enkel moment in u is opgekomen dat deze dreigbrief toch wel als een significant bewijsstuk had kunnen dienen ter ondersteuning van uw asielrelaas. Gevraagd immers of u het CGVS deze brief zou kunnen bezorgen, blijkt u dit niet te kunnen aangezien uw vader de brief niet heeft bijgehouden en u denkt dat hij de brief misschien zelfs heeft weggesmeten (CGVS II, p. 11). U heeft ook duidelijk geen enkele moeite gedaan om deze dreigbrief, het enige bewijsstuk dat u had kunnen neerleggen ter ondersteuning van uw asielrelaas, in handen te krijgen. U geeft zelfs toe dat u aan niemand de vraag gesteld heeft om deze brief op te sturen (CGVS II, p. 11), aangezien u niet wist dat u deze brief hier zou moeten tonen. Indien u echter werkelijk uw land bent ontvlucht omwille van deze dreigbrief, dan kan er van uitgegaan worden dat u alles in het werk zou stellen om deze dreigbrief bij het CGVS neer te leggen in het kader van uw asielprocedure. Het feit dat u zelfs niet met zekerheid kunt zeggen wat uw vader precies met deze brief heeft gedaan, maakt het bestaan van deze brief weinig geloofwaardig. Tijdens uw eerste gehoor antwoordt u immers resoluut dat

jullie de brief hadden weggegooid (gehoorverslag CGVS, S. S. (...) I, dd. 13 februari 2016, p. 6), terwijl u tijdens het tweede gehoor minder zeker van uw stuk blijkt te zijn. U zegt immers dat uw vader 'misschien' de brief heeft weggesmeten en dat u 'denkt' dat ze de brief hebben weggegooid (CGVS II, p. 11). Voorts weet u te vertellen dat u deze brief in mizan AK, september/oktober GK, tijdens het vallen van de bladeren, heeft ontvangen (CGVS II, p. 10). Dit kadert echter niet binnen het groter geheel van uw asielrelaas, waarin u beweert dat u na deze brief twee, drie tot vier maanden thuis bent gebleven (CGVS II, p. 12; CGVS I, p. 6), en vervolgens Afghanistan heeft verlaten. U bent immers op één november 2015 aangekomen in België en u beweert dat u een maand tot anderhalve maand onderweg bent geweest (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 19 april 2016, vraag 31). Ook verklaart u dat u voor de 'big Eid', die in 2015 plaatsvond op 23 september, bent vertrokken uit Afghanistan (CGVS II, p. 16). Dit wil zeggen dat u deze brief eigenlijk in mei, juni of juli zou ontvangen hebben, en dus niet op het moment dat de bladeren van de bomen vielen. Dat u geen aannemelijke verklaringen weet af te leggen over het lot van de dreigbrief en het moment waarop u de brief ontving schaadt verder het geloof dat er aan uw asielrelaas gehecht kan worden.

Evenmin kan u overtuigende verklaringen afleggen over uw lotgenoten in Afghanistan. Wanneer u tijdens het gehoor de vraag wordt gesteld of u weet heeft van andere meisjes met gelijkaardige problemen, blijkt u inderdaad wel enkele meisjes te kennen. U noemt hierbij uw vriendin Foruzan (CGVS II, p. 5). Wanneer u echter gevraagd wordt iets meer te vertellen over de problemen van Foruzan, moet u afhaken. U weet niet specifiek wat er met haar is gebeurd, u weet enkel dat ze getrouwd is, maar meer weet u niet over haar te vertellen. Ze heeft u niets gezegd over haar problemen, noch toen ze nog naar school ging, noch erna (CGVS II, p. 5). Bovendien beweert u aanvankelijk dat Foruzan met school gestopt is vooraleer u bent gestopt, hoewel u kort erna weet te vertellen dat ze gestopt is drie, vier of vijf maand na u en dat ze u gezegd had dat er mensen naar haar hand zijn komen vragen (CGVS II, p. 5,6). Dit wil bijgevolg zeggen dat ze u dit zou gezegd hebben op het moment dat u zelf reeds vertrokken was uit Afghanistan. Meer nieuws over Foruzan heeft u duidelijk niet en ook heeft u geen weet van andere meisjes in uw school die dezelfde problemen hebben gekend (CGVS II, p. 6). Uw zeer oppervlakkige verklaringen over uw vriendinnen die gelijkaardige problemen hebben gekend als u, tonen aan dat u enkele verhalen tracht te verwerken in uw zogenaamde leefwereld, maar u hier duidelijk niet in slaagt. Indien u werkelijk een vriendin heeft gehad in Afghanistan met dergelijke, gelijkaardige problemen dan u, kan er verwacht worden dat u hierover in detail weet te vertellen, hetgeen hier duidelijk niet aan de orde is. Uw verklaringen over gelijkaardige problemen van uw klasgenoten, kunnen bijgevolg allerminst als geloofwaardig worden beschouwd, waardoor ook uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt.

Alles bij elkaar genomen bent u er niet in geslaagd uw vervolgingsfeiten geloofwaardig te maken. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat

elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, waar u zich kan herenigen met uw nauwe familieleden, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw taskara, vergezeld van een Engelse vertaling, kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Dit stuk zegt deze enkel iets over uw identiteit, en niet over uw asielmotieven, waardoor het deze ook niet

aantoont. Daarnaast dient er worden opgemerkt dat u volgens uw taskara momenteel een leeftijd hebt van 18 jaar, maar hierboven reeds is aangetoond dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze leeftijd. Bijgevolg kan er geen bewijswaarde worden toegekend aan uw identiteitsdocument. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier).

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat elke asielaanvraag op individuele basis moet beoordeeld worden op eigen merites, onder andere rekening houdend met de asielmotieven en de bewijzen die aangevoerd werden door de betrokken asielzoeker. Aangezien u op geen enkel moment aangeeft dat uw problemen verbonden zijn met de asielmotieven die uw zus N. S. (...) of uw schoonbroer N. M. (...) inroept, moeten jullie asielaanvragen onafhankelijk van elkaar behandeld worden (CGVS II, p. 13).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2004/83), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.1. De verzoekende partij licht als volgt haar middel toe:

“Iste onderdeel:

De bestreden beslissing stelt ten onrechte vast dat verzoekster er niet in geslaagd zou zijn om een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing o.a. de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Nochtans dient de verwerende partij conform het redelijkheidsbeginsel wanneer zij een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid te doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing een rol kunnen spelen tegen elkaar moeten zijn afgewogen. In casu is dat niet gebeurd. Het is ook duidelijk dat de verwerende partij dit beginsel schendt door geen rekening te houden met belangen van verzoekster.

De overheid moet daarnaast een beslissing eveneens zorgvuldig voorbereiden. Verzoekster meent dat de verwerende partij heeft nagelaten de situatie van verzoekster grondig te onderzoeken.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door zijn motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. De zijnsgrond van het besluit dient gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht op de feiten uit de het administratief dossier.

Verzoekster stelt vast dat de aangehaalde redenen in de bestreden beslissing niet volstaan om de beslissing te dragen.

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt duidelijk dat er naar voor is gekomen dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in Afghanistan in gevaar is gekomen.

Het verdrag van Genève definieert een vluchteling als elke persoon "die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren [...]. "

De woorden 'gegronde vrees' hebben beide hun belang. Ze geven immers uiting aan het gegeven dat de definitie van vluchteling tegelijkertijd een subjectief (vrees) en een objectief (gegronde) element inhoudt. De persoon moet een Vrees' koesteren. Dit wordt bepaald door de persoonlijkheid van het individu zelf: de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere. Twee personen, geplaatst in identieke omstandigheden, zullen niet steeds op dezelfde wijze psychologisch reageren. Het is evenwel zo dat vrees voor vervolging op zich niet voldoende is, ook al is ze een belangrijke aanwijzing. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal objectieve elementen.

Opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn: een gegronde vrees voor een —toekomstige- vervolging volstaat. Hieraan wordt duidelijk door de verwerende partij voorbijgegaan.

Een 'gegronde vrees voor vervolging' betekent niet dat er een absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was: een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben is voldoende.

Overigens is er in artikel 48/3, §2 opgenomen wat men onder 'daden van vervolging' in de zin van artikel 1a van het Verdrag van Genève moet begrijpen:

"(•••)

Daden van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève moeten:

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;

f) daden van genderspecifieke of kind specifieke aard. "

Primo stelt de verwerende partij ten onrechte dat verzoekster zich zou hebben uitgegeven dan zij in werkelijkheid is. In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, heeft verzoekster geenszins gepoogd om de asielinstanties te misleiden in de beoordeling van haar asielaanvraag. Het feit dat medisch onderzoek heeft aangetoond dat zij ouder is dan 18 jaar, met name 23,11 jaar met een standaarddeviatie van 2,07 jaar, is nog geen bewijs dat zij moedwillig zich als minderjarige heeft opgegeven. De verwerende partij houdt ten onrechte geen rekening met het feit dat het Afghaanse systeem van de burgerlijke stand niet steeds waterdicht is en dat men niet overal verplicht is om onmiddellijk melding te maken van geboorte.

Verzoekster kan dan ook niets worden verweten. Bovendien blijkt uit objectieve bronnen blijkt dat er in 2015 een algemene toename was van niet-begeleide minderjarige asielzoekers.

(...)

Daarbij dient te worden benadrukt dat verzoekster tijdens het gehoor op het CGVS verwijst naar haar ouders als bewijs. Verzoekster heeft dus van haar ouders meegekregen wat haar leeftijd is.

Er staat een foutenmarge op. Er worden veel valse taskara's gemaakt, daarom hebben we geen rekening gehouden met de taskara.

(...)

Daarnaast blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster blijkbaar wegens overmacht geen cassatieberoep heeft kunnen instellen tegen de beslissing inzake de leeftijdsbepaling. Zij stelt tijdens het eerste gehoor op het CGVS:

(...)

Secundo voert de verwerende partij aan dat zij geen geloof kan hechten aan de door verzoekster aangehaalde feiten, aangezien het niet geloofwaardig zou zijn dat verzoekster voor haar vertrek uit Afghanistan een schoolgaand meisje was dat les volgde in de tiende graad en dat bijgevolg ook de vervolgingsfeiten die gelinkt zijn aan het profiel van verzoekster niet als geloofwaardig beschouwd worden. Dit is volgens verzoekster nogal kort door de bocht.

Op basis van de stukken en verklaringen van verzoekster en die van haar zus zijn een heel aantal relevante elementen uit het asielrelaas van verzoekster en haar zus onbetwist. Zo heeft de verwerende partij nadrukkelijk nooit getwijfeld aan hun identiteit en nationaliteit, waaronder o.m. hun afkomst en religie. Het geslacht van verzoekster is vanzelfsprekend onbetwistbaar en het feit dat ze studente is, blijkt ontegensprekelijk uit de pagina's 3-5 van het gehoorverslag d.d. 25.09.2017 waarbij zij zeer veel informatie verschaft omtrent haar school. De verwerende partij heeft dit element nooit betwist. Het is voor verzoekster dan ook een raadsel hoe het profiel van verzoekster dan ook ongeloofwaardig zou zijn. Zo de verwerende partij meent dat verzoekster niet zou hebben gestudeerd, dient ze dit onderdeel grondig onderzoeken. Uit de bestreden beslissing lijkt immers dat de verwerende partij geloof hecht aan verzoeksters verklaringen omtrent haar studieloopbaan.

Voorts is er ook geen enkele aanwijzing om te betwijfelen dat verzoekster een alleenstaande ongehuwde vrouw is. Verzoekster stelt ook dat ze getraumatiseerd en angstig is en bijgevolg bijzonder kwetsbaar.

Tot slot kan ook niet betwist worden dat haar ouders naar Afgaanse normen al hoogbejaard zijn. Er is m.a.w. geen enkel twijfel over het specifieke profiel van verzoekster, namelijk dat van een alleenstaande, ongehuwde soennitische vrouw, die getraumatiseerd is, studente en enigszins aan het verwesteren is door haar verblijf in België van inmiddels enkele jaren.

De resterende twijfels of tegenstrijdigheden in het relaas van verzoekster lijken irrelevant om zich te kunnen uitspreken over haar gegronde vervolgingsvrees of reële risico op ernstige schade. Uw Raad vindt het immers niet noodzakelijk dat elk individueel element van een asielrelaas geloofwaardig is om zich over de vrees te kunnen uitspreken als er reeds voldoende onbetwiste elementen zijn om dat te kunnen doen:

"[• • •] onder voorbehoud van de toepassing van de uitsluitingsclausule, laat de te beantwoorden vraag in het stadium van het onderzoek met betrekking tot de toekenning van het vluchtelingenstatus zich samenvatten in het nagaan of de asielzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van één van de motieven van de Conventie van Genève; zelfs al is het geloofwaardigheidsonderzoek waartoe meestal overgegaan wordt, in regel een noodzakelijke stap om een antwoord op die vraag te verkrijgen, er moet vermeden worden dat deze stap de vraagzelf overschaduw; indien er twijfel bestaat over de waarheid van bepaalde feiten of over de oprechtheid van de asielzoeker, dan nog ontslaat de vaststelling van die twijfel ons niet van de plicht uiteindelijk na te gaan of er geen vervolgingsvrees bestaat die voldoende kan aangetoond worden, ondanks die twijfel, door de gegevens eigen aan de zaak die wel als onbetwist aangenomen kunnen worden.

Het onbetwiste profiel van verzoekster vormt dit 'minimum aan elementen' waarmee de verwerende partij een beeld van haar beschermingsnood kan vormen.

Ten overvloede, rekening houdend met het hierboven uiteengezette vereiste minimum — lijken de door verwerende partij betwiste elementen voldoende verklaarbaar om minstens het voordeel van de twijfel te rechtvaardigen. De conclusie van ongeloofwaardigheid van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat er Vragen worden gesteld' bij de reactie van verzoekster en haar familie en het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan de dreigbrief die verzoeksters familie heeft ontvangen.

Over de als ongeloofwaardig of opmerkelijk/merkwaardig beschouwde verklaringen kan nog het volgende opgemerkt worden:

1 CCE, arrêt n° 27.366 van 14 mei 2009, {«Le Conseil rappelle que sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève; si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même; dans les cas où un doute existe sur la

réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établi. »

- Met betrekking tot het gebrek aan kennis van de bedreigingen en de reactie van verzoeksters familie stelt de verwerende partij dat het merkwaardig is dat zij deze berichten, die haar persoonlijk aanbelangende, niet zelf heeft gelezen. Het dient ook te worden opgemerkt dat verzoekster de boodschap van het bericht- weliswaar samengevat- aan de verwerende partij meegedeeld. Dat haar kennis over de berichten - doch niet geheel onbestaand - is, is perfect verklaarbaar op basis van haar andere verklaringen: ze heeft de berichten zelf niet ontvangen, maar haar vader was de persoon die de berichten kreeg. Het feit dat haar vader deze berichten aan haar meedeelde is geenszins opmerkelijk. Er is m.a.w. geen enkele objectieve grond om verzoekster hieromtrent kwalijk te nemen.

- Inzake de reactie van verzoeksters en die van haar familie kan het volgende worden gesteld: vooreerst dient te worden bemerkt dat verzoekster tijdens het gehoor uitdrukkelijk aangeeft dat ze 'bang' was toen ze wist dat haar vader een tweede bericht had ontvangen:

(...)

Ten onrechte stelt de verwerende partij dat verzoekster weinig doorleefde verklaringen kan afleggen over haar de reactie van haarzelf en die van haar familieleden op de verschillende bedreigingen. Uit verklaringen van verzoekster blijkt er ten aanzien van verzoekster maatregelen werden genomen, met name ze moest stoppen met school:

(...)

-Tot slot stelt de verwerende partij dat het opmerkelijk is dat het op geen enkel moment bij verzoekster is opgekomen om de dreigbrief, wat zij als een significant bewijsstuk beschouwd, neer te leggen ter ondersteuning van haar asielrelaas. Dit onderdeel dient te worden beoordeeld rekening houdend met haar kwetsbaar profiel. Tijdens het gehoor stelt zij dat ze 'meer schrik' had na het ontvangen van de dreigbrief en dat ze sedertdien thuis moest blijven bij haar zussen. De verwerende partij heeft geen ongeloofwaardigheid weerhouden met betrekking tot de periode nadat verzoekster niet meer naar schoolging.

(...)

2de onderdeel:

UNHCR schetst in zijn recente richtlijnen voor het beoordelen van asielaanvragen van Afghanen een aantal risicoprofielen die een hoge beschermingsnood hebben. Daaronder bevinden zich een heel aantal specifieke vrouwenprofielen:

"Women in the Public Sphere

Although women have attained some leadership roles in Afghan Government and civil society since 2001, including as judges and members of parliament, women in the public sphere and those holding public office continue to be subjected to threats, intimidation and violent attacks.²⁴⁷ There are widespread reports of the targeting of women in the public sphere; including female parliamentarians, provincial council members, civil servants, journalists, lawyers, police officers, teachers, human rights activists and women working for international organizations.²⁴⁸ They have been targeted by AGEs,²⁴⁹ local traditional and religious power- holders, community members, and government authorities.²⁵⁰ Women who seek to engage in public life are often perceived as transgressing social norms, condemned as "immoral" and targeted for intimidation, harassment, or violence.²⁵¹ AGEs reportedly use threats and intimidation against women in the public sphere.²⁵² There are also numerous reports of women in the public sphere having been killed.²⁵³ According to human rights activists, in many instances law enforcement agencies failed to combat impunity for harassment and attacks against women in the public sphere.²⁵⁴

EN

"7. Women with Certain Profiles or in Specific Circumstances 355 Since 2001, the Government has taken important steps to improve the situation of women in the country, including the incorporation of international standards for the protection of women's rights into national legislation, notably through the adoption of the Law on Elimination of Violence against Women (.EVA W law); 356 the adoption of measures to increase women's political participation⁵⁷ and the establishment of a Ministry for Women's Affairs.³⁵⁸ However, improvements in the situation of women and girls have reportedly remained marginal and Afghanistan continues to be considered a "very dangerous" country for women and girls.³⁵⁹ The deterioration of the security situation in some parts of the country has undone some of the earlier progress in relation to women's human rights. 360 Deep-rooted discrimination against women remains endemic.³⁶¹ Violence against women and girls remains widespread and is reported to be on

the rise;³⁶² impunity in relation to such violence is reportedly common.³⁶³ Women are said to continue to face serious challenges to the full enjoyment of their economic, social and cultural rights.³⁶⁴ Despite advances, poverty, illiteracy, and poor health care continue to affect women disproportionately.³⁶⁵ Observers have noted that the implementation of legislation to protect women's rights remains slow.³⁶⁶ This includes in particular the implementation of the EVA W law. The law, promulgated in (...)

a) Sexual and Gender-Based Violence Sexual and gender-based violence against women in Afghanistan reportedly remains widespread.³⁷⁶ Such violence includes "honour killings", abduction, rape, forced abortion and domestic violence.³⁷⁷ As sexual acts committed outside marriage are widely seen in Afghan society to dishonour families, victims of rape outside marriage are at risk of ostracism, forced abortions, imprisonment, or even death.³⁷⁸ Societal taboos and fear of stigmatization and reprisals, including at the hands of their own community and family members, often deter survivors from reporting sexual and gender-based violence.³⁷⁹ At the same time, incidents of self-immolation as a result of domestic violence continued to be reported.³⁸⁰ Government authorities continue to refer most complaints of domestic violence to traditional dispute resolution mechanisms.³⁸¹ Women and girls who flee their homes due to abuse or threats of forced marriage are often themselves accused of vaguely defined or even undefined "moral crimes", including adultery (zina), or "running away from home".³⁸² Men responsible for the domestic violence. (...)

8. Women and Men Who Are Perceived as Contravening Social Mores 400 Despite Government efforts to promote gender equality, women continue to face pervasive social, political and economic discrimination due to persistent stereotypes and customary practices that marginalize them.⁴⁰¹ Women who are perceived as transgressing social norms continue to face social stigma, general 2 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016, HCR/EG/AFG/16/02, pag. 40, <http://unhcr.org.ua/attachments/article/330/Afghanistan%20EGs%20-%20I9%20April%202016.pdf>

discrimination and threats to their safety, particularly in rural areas and in areas under the control of AGEs.⁴⁰² Such norms include requirements that restrict women's freedom of movement, such as the requirement to be accompanied by a male relative chaperone when appearing in public.⁴⁰³ Women without male support and protection, including widows, are at particular risk. They generally lack the means of survival, given existing social norms imposing restrictions on women living alone, including limitations on their freedom of movement and on their ability to earn a living. ⁴⁰⁴ Detention for breaches of customary or Sharia law is reported to disproportionately affect women and girls,⁴⁰⁵ including detention on the ground of perceived "moral crimes" such as being improperly unaccompanied,⁴⁰⁶ refusing marriage,⁴⁰⁷ engaging in sexual intercourse outside of marriage (which is considered adultery)⁴⁰⁸ or "running away from home"⁴⁰⁹ (including in situations of domestic violence).⁴¹⁰ Over half of the girls and women detained in the country have been charged with "moral crimes".⁴¹¹ Since accusations of adultery and other "moral crimes" may elicit "honour killings",⁴¹² in some instances the authorities are reported to have sought to justify the detention of women accused of such acts as a protective measure.⁴¹³ Men who are perceived to be acting contrary to prevailing customs may also be at risk of illtreatment, particularly in situations of accusations of adultery and sexual relations outside of marriage.⁴¹⁴ In areas under the effective control of the Taliban and other AGEs, women and men accused of immoral behaviour risk being tried by these AGEs' parallel justice structures and being given harsh sentences, including lashings and death.⁴¹⁵"3

Deze specifieke informatie is zondermeer van toepassing op de onbetwiste elementen van het asielrelaas verzoekster, ni. haar profiel van ongehuwde vrouw. Verzoeksters verklaringen dienen dan ook gekaderd worden aan de hand van haar profiel en de beschikbare objectieve informatie.

Dat de daden die objectief gevreesd mogen worden door een ongehuwde vrouw als verzoekster als vervolging beschouwd moeten worden, blijkt ook overduidelijk uit talrijke andere objectieve bronnen, zoals het e Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken:

"(.. .)Schoolgaande meisjes lopen een groot risico om te worden lastig gevallen door mannen op weg naar school of op school. Het is een van de redenen dat veel meisjes voortijdig stoppen met school. Dit geldt voor alle meisjes, maar voor meisjes die er een 'westerse levensstijl' op na houden is dit risico nog groter. Zie hiervoor het thematisch ambtsbericht Schoolgaande kinderen (in het bijzonder meisjes) in Afghanistan.⁴³ (Zie ook 3.5.6 Vrouwen).

Vrouwen

De positie van vrouwen is in de verslagperiode niet verbeterd. De verslechterde veiligheidssituatie en de toename van door de Taliban/AGE's gecontroleerde gebieden waren voor vrouwen goed merkbaar. Zij

werden vaker het doelwit van ongerichte en gerichte aanslagen. De Taliban en andere AGE's beperkten vrouwen en meisjes in hun (toch al beperkte) bewegingsvrijheid door het verhinderen van toegang tot <http://unhcr.org.ua/attachments/article/330/Afghanistan%20EGs%20-%2019%20April%202016.pdf>
II

medische posten en scholen. Vrouwen en meisjes hebben niet dezelfde toegang tot onderwijs en gezondheidszorg als mannen. Zij worden vaak thuisgehouden, belet te reizen of krijgen geen toegang tot scholen en medische faciliteiten omdat er geen vrouwelijke artsen of onderwijzers zijn. Het gerapporteerde geweld tegen vrouwen nam toe. Het betrof deels geweld gepleegd door de Taliban en andere AGE's, maar ook huiselijk geweld (fysiek, seksueel, verbaal en psychisch).⁴³⁵In het algemeen is de situatie voor vrouwen in de grote steden als Kaboel, Herat en Mazar-i Sharif beter dan op het platteland. Vrouwen hebben er meer kansen en er zijn meer faciliteiten. Er zijn de afgelopen jaren rolmodellen gekomen waar vrouwen zich aan kunnen spiegelen. Zo is er een aantal vrouwelijke ministers en vrouwelijke parlementariërs. Ook zijn er vrouwen werkzaam bij ngo's, als journalist en bij ministeries, in het onderwijs, de gezondheidszorg en de rechterlijke macht. Vooral in het onderwijs en de gezondheidszorg werken veel vrouwen. De positie van vrouwen die in de publieke arena werkzaam zijn, is in de verslagperiode onder invloed van de verslechterde veiligheidssituatie en de toename van de invloed van de Taliban en andere AGE's, moeilijker geworden. Parlementariërs, leden van de provinciale raden, ambtenaren, journalisten, juristen, politieagenten, leraren, mensenrechtenactivisten en vrouwen die voor internationale organisaties werkten, kregen vaak te maken met intimidatie, bedreigingen en geweld. Ze worden gezien als immoreel, omdat ze sociale normen overschrijden. De centrale autoriteiten kunnen hiertegen nauwelijks bescherming bieden. De vrouwelijke gouverneur van het conservatieve Ghor kreeg veelvuldig te maken met bedreigingen. In december 2015 werd ze overgeplaatst naar de positie van plaatsvervangend gouverneur van Kaboel. De gouverneur van Daikundi is nu de enige vrouwelijke gouverneur.⁴³⁶Tijdens de inval van de Taliban in Kunduz zouden er hitlijsten circuleren van vrouwelijke activisten en women with any sort of public profile. ⁴³⁷De bedreigingen en gewelddadigheden komen niet alleen van de kant van de Taliban en andere AGE's, maar ook van religieuze kant, (individueel binnen) de overheid en de gemeenschap. Er bestaat een grote mate van straffeloosheid ten aanzien van geweld tegen vrouwen.⁴³⁸⁴

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in juli 2010 nog dat het loutere feit van als alleenstaande vrouw in het buitenland geleefd te hebben als een inbreuk op de geldende sociale normen en tradities beschouwd kan worden in Afghanistan, met mogelijks levensbedreigende repercussies tot gevolg.

3de onderdeel: Subsidiaire bescherming

Ondanks de voldoende onbetwiste en objectieve elementen in de asielaanvraag van verzoekster om tot de erkenning van haar vluchtelingenstatuut over te gaan, is het duidelijk dat verzoekster bij een terugkeer naar Afghanistan ook een reëel risico loopt op ernstige schade conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4 Algemeen ambtsbericht Afghanistan, november 2016, pag. 82-83, [https://www.dienstterugkeerenvertrek.nl/binaries/Igemeen%20Ambtsbericht%20Afghanistan%20\(november%202016\).tcm49-218360.pdf](https://www.dienstterugkeerenvertrek.nl/binaries/Igemeen%20Ambtsbericht%20Afghanistan%20(november%202016).tcm49-218360.pdf)

5 N v. Sweden, Application no. 23505/09, 20 July 2010, <http://www.echr.coe.int/ECHR>

Volgens het UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan er op achteruit is gegaan en dat zowel het aantal burgerslachtoffers alsook het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is:

"The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict.⁵⁰Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014.⁵¹ The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015.⁵² An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS⁵³ and the re-emergence of Al Qaeda,⁵⁴ has further destabilized the security situation.⁵⁵ Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further

increasing the number of armed actors engaged in the conflict.⁵⁶ The conflict is increasingly affecting all parts of the country.⁵⁷ Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change.⁵⁸

Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks,⁵⁹ including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings,⁶⁰ and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons.⁶¹ There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas.⁶² AGEs continue to carry out high profile attacks in Kabul and other cities,⁶³ and to expand their reach in rural or less populated areas.⁶⁴ Concerns have been expressed about the ANSFs' capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan.⁶⁵

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed group and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014. ⁶⁶ Civilians were also reported to be increasingly caught in the line off between pro-government armed groups and AGEs.⁶⁷"6

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul', geupdatet op 03.08.2017 blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

"The overall security situation continued to deteriorate throughout 2016 and into 2017. The United Nations recorded 23,712 security incidents, an almost 5 per cent increase compared with 2015 and the highest number in a single year ever recorded by UNAMA. While the fighting remained particularly prevalent in the five southern and eastern provinces of Helmand, Nangarhar, Kandahar, Kunar and Ghazni, where 50 per cent of all incidents were recorded, the conflict spread in geographical scope, with increasing Taliban activities in northern and north-eastern Afghanistan, as well as in Farah in the west. The Taliban continued to put pressure on the Government's control of the provincial capitals of Farah, Kunduz, Lashkar Gah, Helmand Province, and Tirmid, Uruzgan Province. International and Afghan air support and the deployment of Afghan special forces remained critical to the holding of these cities. In late November, the Taliban captured the Ghorak district administrative centre of Kandahar Province, bringing to 14 the total number of districts claimed by the Taliban to be under their control. In addition, the control of a number of districts has been contested, with some reports claiming an increase in the percentage of Afghan territory under Taliban influence. The fighting evolved further in character as the number of armed clashes between the Taliban and Government security forces increased by 22 per cent in 2016, accounting for 63 per cent

6 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 April 2016, HCR/EG/AFG/I6/02, pag. 14-17, <http://unhcr.org.ua/attachments/article/330/Afghanistan%20EGs%20-%20I9%20April%202016.pdf>

Of all security incidents, the majority of which were initiated by the Taliban. Improvised explosive device attacks continued to decline in 2016, however, and were 25 per cent lower than during the previous year. Between 18 November 2016 and 14 February 2017, the United Nations recorded 5,160 security-related incidents. This represents a 10 per cent increase compared with the same period in 2015 and a 3 per cent increase compared with the same period in 2014. The number of armed clashes recorded in January 2017 increased by 30, compared with January of 2016, and reached 1,877, the highest number recorded by the United Nations for that month. Improvised explosive device attacks increased by 11 per cent compared with the same period in 2016." (UNGA, 3 March 2017, p. 3-4)

"Armed conflicts in Afghanistan intensified and expanded more than previous years in 1394. Insecurity spread in most parts of the country and affected the life of the majority of the civilians directly or indirectly. During this period civilian suffered severe casualties. Based on the findings by the AIHRC, the highest level of civilian casualties was recorded in the year 1394.

The total number of civilian casualties exceeded 9431 people (3192 deaths and 6302 injured) which shows .17.8 percent increase compared to that in 1393. Based on findings by the AIHRC, 8005 people were killed or injured in 1393. Out of them 3071 people were killed and 4934 people got injured. [...]

According to the report, out of 9431 deaths and wounded, 4642 of them are men, 775 are women and 1116 of them are children, while the age and gender of 2898 of them are not specified. "(AIHRC, 1 August 2016, p. 12)[xviii]

"Between 1 January and 31 December, UNAMA documented 11,418 civilian casualties (3,498 deaths and 7,920 injured); marking a two per cent decrease in civilian deaths and six per cent increase in

civilians injured. These figures amount to a three per cent increase in total civilian casualties compared to 2015. [...]

Security incidents in Afghanistan increased this quarter when compared to the same period last year, with several deadly high-profile and insider attacks carried out by insurgents and extremists [Major security incidents have been occurring in the previously more stable areas of northern Afghanistan and Kabul[...]. " fSIGAR. 30 July 2017 p. 82)

"Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured), marking a decrease of less than one per cent in overall civilian casualties. Civilian deaths increased by two per cent while the number of civilians injured decreased by one per cent. Between 1 January 2009 and 30 June 2017, armed conflict in Afghanistan has claimed the lives of 26,512 civilians and injured 48,931 others.

Key trends observed in the first six months of 2017 include an overall decrease in civilian casualties from ground engagements and increases in civilian casualties from improvised explosive device (IED) tactics. Nineteen per cent of all civilian casualties occurred in Kabul city from suicide and complex attacks.

In the first six months of 2017, the majority of civilian casualties resulted from the indiscriminate and unlawful use of IED tactics by Anti-Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices. IED tactics caused 2,079 civilian casualties (596 deaths and 1,483 injured), accounting for 40 per cent of all civilian casualties in the first six months of 2017. The majority of civilian casualties from these devices occurred in the context of suicide and complex attacks, followed by pressure-plate IED detonations. [...]

In the first half of 2017, more civilian deaths and injury from suicide and complex attacks were documented by UNAMA than [in] any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009. Of extreme concern, suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15 per cent increase compared to the first six months of 2016. While the suicide attack in central Kabul on 31 May which caused at least 92 civilian deaths and injured 491 others — the deadliest incident documented by UNAMA since 2001 - contributed to the high casualty figures recorded in the first half of 2017, other large-scale attacks generating hundreds of civilian casualties have been recorded in previous years.

After combined IED tactics, ground engagements were the second leading cause of civilian casualties. Following record levels of civilian casualties from ground engagements in 2016, civilian death and injury from ground fighting between Anti-Government Elements and Pro-Government Forces decreased during the first six months of 2017 compared to the same period last year. UNAMA documented 1,809 civilian casualties (434 deaths and 1,375 injured), a 10 per cent decrease from last year. The decrease in civilian casualties from ground engagements resulted from a reduction in the number of civilians killed and injured from the use of indirect/explosive weapons — mainly mortars — by Pro-Government Forces. UNAMA welcomes the efforts of the Afghan national security forces to reduce civilian casualties in the context of ground engagements with Anti-Government Elements. The mission observes, however, that ongoing civilian displacement and increased territorial control by Anti-Government Elements potentially contributed to the reduction in civilian casualties from ground engagements: less volatile frontlines may have enabled civilians to leave areas in advance anticipation of active combat, particularly in the southern region. To a lesser extent, reductions in the north-eastern region also led to the decrease due to the absence of a comparable Anti-Government Element offensive on Kunduz city as occurred in April 2016. [...]

Kabul province continued to record the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city. [...] After Kabul, the highest numbers of civilian casualties occurred in Helmand, Kandahar, Nangarhar, Uruzgan, Faryab, Herat, Laghman, Kunduz and Farah provinces. In the first six months of 2017, civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements. " (UNAMA. July 2017 pp. 3-5)

"Between 1 January and 30 June, Anti-Government Elements caused 3,489 civilian casualties (1,141 deaths and 2,348 injured), a 12 per cent increase compared to the same period in 2016. This increase resulted from a rise in civilian casualties caused by Anti-Government Elements during suicide and complex attacks in combination with an increase in incidental civilian deaths and injuries from bullets fired by Anti-Government Elements during ground engagements, particularly during ground attacks against police check posts.

Of the 3,489 civilian casualties attributed to Anti-Government Elements, UNAMA attributed 2,262 civilian casualties (830 deaths and 1,432 injured) — or 43 per cent of total civilian casualties — to Taliban. Of these incidents, the group publically claimed responsibility for 94 attacks that resulted in 551 civilian casualties (186 deaths and 365 injured). UNAMA attributed 257 civilian casualties (104 deaths and 153 injured) — or five per cent — of total civilian casualties to Daesh/ISKP, of which the group claimed responsibility for nine attacks that caused 208 civilian casualties (74 deaths and 134 injured). UNAMA attributed the remaining 970 civilian casualties (207 deaths and 763 injured) to unidentified Anti-Government Elements. " (UNAMA, Julv 2017. p. 6)

"UNAMA attributed 945 civilian casualties (327 deaths and 618 injured) to Pro-Government Forces during the first half of 2017, a 21 per cent decrease compared to the same period last year. A sharp reduction in civilian casualties from the use of indirect weapons - such as mortars - contributed to the lower numbers of civilian death and injury attributed to Pro-Government Forces.

While most civilian casualties caused by Pro-Government Forces continued to occur indirectly during ground fighting with Anti-Government Elements, weapons released or fired during aerial operations caused increasing numbers of civilian casualties. UNAMA documented 232 civilian casualties (95 deaths and 137 injured) from aerial operation, a 43 per cent increase in civilian casualties compared to the first six months of 2016, including a 67 per cent increase in civilian deaths. Aerial operation conducted by the Afghan Air Force accounted for 114 civilian casualties (29 deaths and 85 injured) while international military force airstrikes caused 85 civilian casualties (54 deaths and 31 injured). UNAMA attributed 33 civilian casualties (12 deaths and 21 injured) from airstrikes carried out by Pro-Government Forces, where UNAMA could not confirm the responsible party. " (UNAMA, Julv 2017. pp. 6-7)

"During the first six months of 2017, armed conflict killed and injured an increasing number of civilian adult women, reversing the decline in women casualties documented by UNAMA in 2016. UNAMA documented 636 women casualties (174 deaths and 462 injured), a 23 per cent increase compared to the same period in 2016. Women comprised 12 per cent of conflict-related civilian casualties. " (UNAMA. Julv 2017. p. 11)

"Child casualties remained at high levels during the first six months of 2017, with a notable increase in child deaths. UNAMA documented 1,577 child casualties (436 deaths and 1,141 injured) during the first six months of 2017, a one percent increase in child casualties compared to the first half of 2016—a nine percent increase in child deaths and a four per cent increase in injured children. Children accounted for 30 per cent of all civilian casualties. " (UNAMA, Julv 2017, p. 13)

"On 28 April, the Taliban announced the launch of their annual spring offensive, "<Operation Mansouri". Their statement in 2017 described a two -track approach involving military and political objectives, including advice to minimize civilian casualties and to focus on targeting foreign forces in Afghanistan and their Afghan partners. However, there has not been any significant improvement in civilian casualty statistics.

On the day of the announcement, the Taliban captured the strategically important Zaybak district in Badakhshan Province, which borders Pakistan. It was retaken several weeks later by Afghan security forces.

During the reporting period, the Taliban also temporarily captured Sangin district in Helmand Province, Qal'ah-i Zal district in Kunduz Province and Khwajah Baha' al-Din district in Takhar Province. " (UN General Assembly, 15 June 2017, p. 6)"7

Ook de objectieve berichtgeving over de huidige situatie in Afghanistan is allesbehalve rooskleurig, de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan.

Omwille van al deze redenen kan de bestreden beslissing aldus niet gehandhaafd worden en dient deze te worden vernietigd.

De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land. Het enig middel is grond."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wets-ontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU).

In het kader hiervan moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een *daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Artikel 46, § 3 van deze richtlijn verplicht de lidstaten ertoe erover te waken dat dit “*daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU*”. Deze bepaling werd in die bewoordingen niet omgezet in Belgische wetgeving. Niettemin moet eraan worden herinnerd dat de nationale overheden, inclusief nationale rechters, ertoe gehouden zijn wanneer zij intern recht toepassen, en met name bepalingen die specifiek werden aangenomen om tenuitvoerlegging te geven aan een richtlijn, deze bepalingen zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (HvJ 5 oktober 2004, gevoegde zaken C-397/01 en C-403/01, Pfeiffer, §113).

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, [...], terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en [...]”*. Volgens de tweede paragraaf van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij een alleenstaande, ongehuwde soennitische vrouw is daar haar ouders naar Afghaanse normen hoogbejaard zijn. De verzoekende partij voert ook aan dat ze door haar verblijf in België aan het verwesteren is. Ter staving hiervan legt de verzoekende partij de volgende documenten ter terechtzitting neer: een verklaring van een atheneum waar de verzoekende partij schoolgelopen heeft van 1 maart 2018 en een brief opgesteld door een sport- en jeugdwelzijnswerker van een OCMW van 4 mei 2018. In haar verzoekschrift citeert de verzoekende partij deels uit de “UNHCR Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 19 april 2016. Voorts citeert de verzoekende partij ook gedeeltelijk uit het “algemeen ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken” van november 2016. De verzoekende partij verwijst ook naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald het arrest N. v Zweden van 20 juli 2010.

Alhoewel de documenten die de verzoekende partij bijbrengt opgesteld werden op vraag van de verzoekende partij, kan er toch bewijswaarde aan gegeven worden. Ze werden immers opgesteld door professionelen aan de hand van vaststellingen die ze beroepsmatig deden. Uit het schrijven van 1 maart 2018 blijkt dat de verzoekende partij geëvolueerd is naar iemand die voor zichzelf kan opkomen en haar plaats kan opeisen in de klas, ze draagt mee de werking van de naschoolse sportactiviteiten en klas overschrijdende activiteiten en ze tolkt regelmatig voor de school. Uit het schrijven van 4 mei 2018 blijkt voorts dat zij zich op gemeentelijk niveau inzette om andere meisjes aan het sporten te krijgen, nadat er eerder verscheidene meisjes hadden afgehaakt. Ze slaagde erin om een groep van meisjes te motiveren door ze individueel aan te spreken en met de gemeente te overleggen. In de brief van 4 mei 2018 wordt aangegeven dat ze snel werd aanzien als een positief voorbeeldfiguur. In de brief van 4 mei 2018 wordt vervolgens uiteengezet dat ze ook als animator optrad en dat het door haar optreden mogelijk was om meisjes en jongens te laten doorstromen. Tot slot wordt in voormelde brief aangegeven dat ze op gemeentelijk vlak ook als vrijwilliger voor sport na schoolwerking voor OKAN optreedt en dat ze tolkt op cursussen die door het OCMW gegeven worden.

Uit de “UNHCR Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 blijkt onder meer dat de veiligheid van vrouwen waarvan de gemeenschap vindt dat ze de culturele en sociale normen waaraan ze zich als vrouw moeten houden, hebben overschreden, kan bedreigd worden. Dit is voornamelijk het geval in rurale gebieden of gebieden onder controle van AGE. In de guidelines wordt ook aangegeven dat vrouwen en meisjes disproportioneel meer het slachtoffer zijn van vasthouding omwille van overtreding van gewoonterecht of de sharia, zoals “morele overtredingen” wanneer ze niet naar behoren vergezeld zijn. In het ambtsbericht wordt ook aangegeven dat het geweld tegen vrouwen toeneemt. De bedreigingen en gewelddadigheden komen niet alleen van de kant van de taliban en andere AGE's, maar ook van de religieuze kant en van individuen binnen de overheid en de gemeenschap.

Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij in Afghanistan samen met haar ouders, broers en zussen woonden (gehoorverslag 25 september 2017, p. 3). Ook blijkt dat de verzoekende partij en haar jongere zussen naar school mochten gaan van hun vader, maar dat dit destijds niet mogelijk was voor de oudere zussen omwille van de situatie in de regio (gehoorverslag 25 september 2017, p. 3-4). Voorts heeft de verzoekende partij verklaard dat haar oudere broers de kachelwinkel van haar vader hebben overgenomen (gehoorverslag 13 februari 2016, p. 4) en dat haar oudste broer nu verantwoordelijk is voor de familie (gehoorverslag 25 september 2017, p. 6 en 15). Uit de gehoorverslagen van 25 september 2017 en 13 februari 2016 lijkt het erop dat haar oudere broers traditioneler zijn dan haar vader. Bovendien is de verzoekende partij niet afkomstig uit een stedelijk gebied, maar komt ze uit een meer ruraal gebied. Tot slot hebben de weergegeven ontwikkelingen zich voorgedaan toen de familie van de verzoekende partij zich in Afghanistan bevond. Zij hebben deze ontwikkelingen bijgevolg bij de verzoekende partij niet meegemaakt.

Uit de documentatie die de verzoekende partij bijgebracht heeft blijkt dat personen die als verwesterd beschouwd worden een risico lopen op vervolging, doch is de dreiging niet voor elkeen hetzelfde. Er dient een individueel onderzoek te gebeuren waarbij men rekening moet houden met verschillende factoren zoals het gedrag van de betrokkene, de streek van herkomst, gedrag van de familie, enz.

De Raad is van oordeel dat de elementen aangevoerd in het verzoekschrift en gestaafd aan de hand van de stukken die ter terechtzitting neergelegd werden, erop zouden kunnen wijzen dat aan de verzoekende partij een politieke overtuiging zou kunnen toegeschreven worden die misschien problemen kan veroorzaken in haar regio van herkomst in Afghanistan. Bijgevolg behoeven ze verder grondig onderzoek. Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting, het ontbreken van volledige en pertinente informatie omtrent de omgang met (vermeende) verwestering van vrouwen in meer rurale gebieden in Afghanistan en een duidelijk beeld van de familie van de verzoekende partij in Afghanistan, kan in deze stand van zaken de Raad dit asielmotief niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 december 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS